

anys molt ben portats— per felicitar-lo per la reconeguda feina que fa per l'art contemporani i, particularment, per haver donat a conèixer Lita a casa nostra. «Tant de bo tot surti bé», em diu en referència a la intensitat dels dies que vivim.

I ens trobem i ens saludem. Una encaixada cordial i efusiva. Lita em sembla més gitana que a les fotos. I molt atractiva. Viva, intensa, cordial. Propera i transparent. Recordo unes paraules seves: «Intento mostrar el que hi ha sota la pell». Traspua afecte i estima. Comentem

interessos comuns, com si seguíssim una conversa interrompuda el dia abans. Els seus ulls són vius i penetrants. Els meus, feliços! Abraçada i petons, que molta gent també en vol gaudir.

Faig un volt tranquil per l'exposició. Cada quadre, ara, afegeix una emoció nova: la de l'artista que l'ha creat. I penso en una descripció de Nietzsche: «L'objectiu de l'art és sacsejar la imaginació amb la força d'un sentiment que no admet derrota ni tan sols enmig d'un món que s'enfonsa».

Il·lustració > MOISÈS VENTURA és fill de Santa Coloma de Gramenet i durant catorze anys va anar fent volts pel món. De resultes d'això, la seva família és com l'ONU: canadencs, americans, francesos i catalans, tots ben barrejats. Encara que va estudiar telecomunicació i treballa d'informàtic, sempre ha sospitat que, en el fons, té ànima d'artista. Cada dimarts, Manel Bayo intenta fer-l'hi veure, a l'Escola Municipal d'Art.